

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze jako soud II. stupně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 31. října 2017 stížnost státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře podanou v trestní věci obžalovaného **JUDr. Ing. Š[] P []**, **Ph.D., LL.M.**, nar. [] v P[], proti usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 26. září 2017, č. j. 2 T 3/2017-380, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost státního zástupce z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením okresní soud podle § 222 odst. 2 tr. řádu trestní věc obžalovaného JUDr. Ing. Š[] P[], Ph.D., LL.M., postoupil k projednání ve správním řízení Městského úřadu Kutná Hora, neboť skutek popsany ve výroku usnesení není trestným činem, avšak mohl by být posouzen jako přestupek.

Proti tomuto usnesení podal včasnou stížnost státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře, v níž se závěry okresního soudu nesouhlasí. Vyjadřuje přesvědčení, že jednáním obžalovaného byly naplněny všechny znaky přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, nikoliv podmínky nutné obrany, jak nesprávně uzavřel okresní soud. Poukazuje na to, že příčinou konfliktu byl banální spor, po kterém se začal odsouzený L[] s obžalovaným JUDr. P[] přetahovat, drželi se vzájemně za oděv. Tato situace dále gradovala v okamžiku, kdy obžalovaný JUDr. P[] vytáhl mobilní telefon a začal si odsouzeného L[] (řidiče autobusu v uniformě) fotit či natáčet, údajně v obavě o svůj majetek. Ten po něm požadoval okamžité ukončení jeho počínání a přivolání a vyčkání příjezdu policejní hlídky, což obžalovaný nechtěl akceptovat. Přesto posléze obžalovaný vytáhl zbraň a za ranní dopravní špičky ji nejprve namířil na odsouzeného L[] a posléze vystřelil směrem do kolejiště. Odsouzený L[] nereagoval na vytáhnutí zbraně tak, že by se proti obžalovanému rozešel (obhajoba hovoří o pohybu směrem dopředu), či dokonce rozeběhl, naopak. Přesto obžalovaný reagoval výstřelem. Znalec Ing. Malánik, který ve věci podal znalecký posudek z oboru sport, odvětví sport, specializace sebeobrana a z oboru kriminalistika, specializace použití zbraně zohledňoval při adekvátnosti použité obranné techniky obloukové údery ze strany již odsouzeného L[], kterými měl obžalovaného udeřit. Z výpovědi svědků ovšem vůbec nevyplývá, že by k nějakému takovému jednání ze strany ods. L[] došlo. Znalec ovšem ve svém znaleckém posudku s nimi pracuje, nadto pomíjí skutečnost, zda výstřelem do kolejiště mohlo dojít k odražení této střely a jaké nebezpečí by hrozilo zde přítomným lidem. Obžalovaný se nemusel obávat o svůj život nebo o své zdraví, neboť z průběhu incidentu nic takového jeho obavám nepřisvědčovalo, a to ani skutečnost příjezdějího vlaku k nástupišti či obava pádu do kolejiště. Nikdo ze zde přítomných osob tuto situaci nepovažoval za tak závažnou, aby do šarvátky odsouzeného L[] a obžalovaného zasáhl. Jednalo se o spor dvou mužů ohledně spáchání či nespáchání

dopravního přestupku, který pokračoval vzájemnou strkanicí a následně eskaloval vytažením zbraně, jejím namířením na ods. L■■■■, posléze namířením do prostoru kolejiště a výstřelem ze zbraně. Obžalovaný měl v ruce mobilní telefon, nezavolal policejní hlídku, ods. L■■■■ si fotil, resp. natáčel. O zavinění ve formě úmyslu tak není pochyb, rovněž tak o skutečnosti, že jeho jednáním byly naplněny všechny znaky přečinu výtržnictví, tj. že se veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném dopustil hrubé neslušnosti nebo výtržnosti. S ohledem na výše uvedené navrhuje stížnostnímu soudu, aby napadené usnesení v celém rozsahu zrušil a uložil Okresnímu soudu v Kutné Hoře, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z podnětu podané stížnosti krajský soud podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná. K věci zaujal následující stanovisko:

Okresní soud provedl v hlavním líčení všechny důkazy potřebné k objasnění žalovaného skutku, a jejich zhodnocení důsledně aplikující zásadu „v pochybnostech ve prospěch obviněného“ považuje stížnostní soud za správné. Na odůvodnění napadeného usnesení je možno proto v podrobnostech odkázat.

Lze připomenout, že touto věcí se Krajský soud v Praze zabývá již podruhé, když usnesením ze dne 24. srpna 2017, č.j. 11To 288/2017-347 k odvolání obžalovaného JUDr. Ing. P■■■■, PhD., LL.M., podle § 258 odst.1 písm.b), d), odst.2 trestního řádu ohledně tohoto obžalovaného zrušil rozsudek okresního soudu ze dne 24.4.2017, č.j. 2T 3/2017-292, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst.1 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců se stanovenou zkušební dobou 1 roku, a k trestu propadnutí věci, a věc vrátil okresnímu soudu k novému řízení. Po vrácení věci soud prvého stupně konal hlavní líčení, v rámci kterého provedl dokazování v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, ostatně v tomto směru ani ničeho stěžovatel nenamítal. Jak je již konstatováno výše, stížnostní soud se mohl ztotožnit se skutkovými i právními závěry učiněnými v napadeném usnesení, neboť mají oporu v provedeném dokazování a nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti.

Státní zástupce v podané obžalobě kladl obžalovanému JUDr. Ing. P■■■■ za vinu přečin výtržnictví podle § 358 odst.1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 30.9.2016 v 06:50 hod. v Kutné Hoře na hl. n. ČD, veřejně na místě veřejnosti přístupném, v době, kdy se zde v ranní špičce nacházelo 60 – 100 osob, již odsouzený Z■■■■ L■■■■, jako řidič pravidelné linky autobusu MHD č. 245001 (F01) zn. SOR BN 12, RZ ■■■■■, zastavil v místě obvyklém pro výstup cestujícím, přičemž autobus v této době začal zprava objíždět Š■■■■ P■■■■ na skútru zn. Yamaha YN 50, RZ ■■■■■, což Z■■■■ L■■■■ podráždilo natolik, že z autobusu po zaparkování vystoupil, došel na parkoviště, kde Š■■■■ P■■■■ parkoval svůj motocykl, vznikl mezi nimi slovní konflikt, který přerostl ve fyzickou potyčku spočívající v držení za oděv pod krkem a strkání, Š■■■■ P■■■■ si následně chtěl na svůj mobilní telefon řidiče a registrační značku autobusu vyfotit z obavy poškození motocyklu, než se vrátí z Prahy, Z■■■■ L■■■■ chtěl mobil a fotky vymazat, před nádražím došlo k další strkanici, Š■■■■ P■■■■ ustupoval postupně vestibulem ke kolejišti I. nástupiště do prostoru před podchod vedoucí na II. nástupiště, přitom vytáhl z pouzdra u pravého pasu skrytě nošenou legálně drženou střelnou zbraň – pistoli samonabíjecí zn. Colt model Mustang Pocketlite ráže 9 mm Browning court, v. č. ■■■■■, kterou namířil směrem na Z■■■■ L■■■■, který se k němu přibližoval, proto zbraň namířil do prostoru kolejiště u I. nástupiště a 1x vystřelil, a poté zbraň namířil zpět na Z■■■■ L■■■■, který se zastavil a odešel, přičemž ke zranění osob vyžadujícímu lékařské ošetření nedošlo, zjištěna drobná oděrka na levé tváři

Z [redacted] L [redacted] a kloubu levé ruky Š [redacted] P [redacted], střela jinou osobu nezasáhla. Okresní soud po opětovném zhodnocení provedených důkazů uzavřel, že v průběhu celého incidentu byl útočníkem nyní již pravomocně odsouzený Z [redacted] L [redacted], zatímco obžalovaný JUDr. Ing. Š [redacted] P [redacted], Ph.D., LL.M. se jeho útoku bránil, ovšem tuto jeho obranu soud posoudil jako přiměřenou pouze do doby, než na odsouzeného Z [redacted] L [redacted] namířil zbraň poté z ní dokonce vystřelil. Použití zbraně na nádraží první soud považuje za neadekvátní situaci, a proto vybočující z mezí nutné obrany s tím, že je dáno podezření, že střelbou obžalovaný naplnil všechny znaky přestupku podle § 176a odst. 4 písm. a) zák. č. 119/2002 Sb. o zbraních, a proto věc postoupil k projednání ve správním řízení Městskému úřadu v Kutné Hoře.

K námitkám podané stížnosti lze nejprve připomenout, že není účelem rozhodnutí soudu druhého stupně znovu se zabývat hodnocením provedených důkazů, neboť toto je výsadním právem nalézacího soudu, a pokud jeho úvahám, kterými se při hodnocení provedených důkazů řídil, nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, tak jako v nyní posuzovaném případě, pak je nutno akceptovat závěry, k nimž tímto způsobem dospěl. Bylo nepochybně zjištěno, že mezi obžalovaným a již odsouzeným L [redacted] došlo na předmětném místě a ve zjištěném čase ke konfliktu, který započal tím, že za obžalovaným na parkoviště přišel Z [redacted] L [redacted] s úmyslem si s ním „vyříkat“ předchozí dopravní situaci. Je také nesporné, že obžalovaný na adresu řidiče autobusu pronesl minimálně nevhodná slova, a z provedených důkazů včetně výpovědí obou obžalovaných pak plyne, že obžalovaný chtěl z místa odejít a byl to Z [redacted] L [redacted], který mu v tom chtěl zabránit. Za této situace - dle výpovědi obžalovaného P [redacted] byl spoluobžalovaným napadán a pouze se bránil, a to i tím, že si chtěl řidiče vyfotografovat mobilním telefonem, dle spoluobžalovaného L [redacted] se jednalo o vzájemné držení, při kterém od obžalovaného obdržel i ránu pěstí do levé tváře, a dle přítomných svědků (R [redacted]) se jednalo o přetahování dvou mužů, z toho jeden křičel, aby ho ten druhý nechal být. Následně se aktéři konfliktu přemístili až na nástupiště, kde dle svědka K [redacted] se vzájemně strkali, svědkyni S [redacted] to připadalo, že se přetahují o tašku, a konflikt byl ukončen výstřelem ze zbraně, přičemž tato část je zachycena i na kamerovém záznamu. Uváží-li se provedené důkazy, zejména pak okolnost, že to byl řidič autobusu, který přišel za obžalovaným, který – a to vyplývá i z výpovědi svědkyně R [redacted], s ním nechtěl nic řešit, přesto jím byl chycen a držen, nelze skutečně okresnímu soudu jako vadný vytkat závěr, že nebyla spolehlivě vyvrácena obhajoba obžalovaného P [redacted], že od samého počátku konfliktu jednal v nutné obraně. Tento závěr není vyloučen ani zjištěním, že Z [redacted] L [redacted] obdržel od obžalovaného úder pěstí, neboť je nutno uvážit okolnosti, za kterých se tak stalo – obžalovaný P [redacted] byl řidičem „natlačen“ na sloup. Pokud pak obžalovaný P [redacted] pospíchal na vlak, nelze mu vyčítat, že i když měl v ruce mobilní telefon, že nepřivolal Policii ČR, nadto nelze pominout ani situaci v dané době, kdy si stěží představit možnost, že mohl telefonovat, když se bránil atakům druhé osoby – na videonahrávce je vidět spoluobžalovaný, jak jde směrem k němu. Tvrzení obžalovaného o obraně je pak potvrzována i zajištěným kamerovým záznamem, na kterém je zachycen obžalovaný, jak ustupuje před řidičem L [redacted], následně vytahuje zbraň a střílí. Je pak i logické, že svědkům, kteří konflikt sledovali na nástupišti, připadalo jednání obou zúčastněných jako vzájemné strkání, nicméně nelze ztrácet ze zřetele, že neviděli předcházející část konfliktu před nádražím. Podle názoru stížnostního soudu tak lze za důvodné považovat pochybnosti soudu prvního stupně, které pojal o skutkovém ději, který byl popsán v obžalobě, tedy že se i ze strany obžalovaného JUDr. Ing. P [redacted], Ph.D., LL.M., jednalo o výtržnické jednání, a proto akceptoval jeho závěr, že až do výstřelu ze zbraně jednal v nutné obraně. V této souvislosti lze i poukázat na fyzické proporce obou aktérů, a znovu zdůraznit prokázaný fakt, že obžalovaný již před nádražím řidiče autobusu žádal, aby ho nechal být. Při hodnocení důkazů pak vzal okresní soud v úvahu i další

provedené důkazy, a lze tak konstatovat, že se vypořádal se všemi rozhodnými okolnostmi, své úvahy a závěry přesvědčivě v důvodech svého rozhodnutí popsal, a za této situace mu tak nelze vytýkat jeho závěr, že prokázané jednání obžalovaného ve fázi skutkového děje předcházející střelbě nelze považovat za jednání postižitelné podle trestního zákoníku, neboť obžalovaný jednal v nutné obraně ve smyslu § 28 odst. 1 trestního zákoníku, a v další fázi její meze překročil, což pak v souladu s obsahy k tomu se vztahujících důkazů správně vyhodnotil tak, že nejde o trestný čin, avšak tato část skutku by mohla být jiným orgánem posouzena jako přestupek. V postupu soudu prvního stupně tak nebyly zjištěny chybné kroky a stížnostní soud nemohl zrušit jeho rozhodnutí jen proto, že by tytéž důkazy bylo možno hodnotit s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem.

Za dané situace tak nebyly námitky státního zástupce shledány důvodnými, a proto byla podaná stížnost podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu jako nedůvodná zamítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

V Praze dne 31. října 2017

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu

Za správnost :
Nádherná

